

PLEITNOTA HOGER BEROEP

inzake

Sherrel Eldgel HANSEN (hierna ook: 'Hansen'), *appellant*, gem. mr. M. Bijkerk
tegen

Staat der Nederlanden, i.h.b. de Minister c.q. Staatssecretaris van Veiligheid & Justitie
(hierna: 'de Staat' c.q. 'de Minister' c.q. 'de Staatssecretaris'), *verweerder*,
gem. mr. P.J. de Graaf

Appellant Hansen doet zeggen:

Algemeen

1. Ongetwijfeld is uw Hof zich ervan bewust dat u in bestuursrechtzaken in *laatste* instantie recht spreekt. Het is daarom van het hoogste belang dat zaken als de onderhavige waarin belangrijke principes aan de orde worden gesteld, zeer goed worden overwogen. Zij kunnen richting gevend worden, zelfs in het hele Koninkrijk.

Het Mensenrecht is een gebrekkige standaard en de overheid wijst daar met graagte op om dan allerlei handelingen te kunnen verrichten die op zijn minst met de geest ervan in strijd zijn. Echter, ondanks al zijn gebreken, mag niet worden vergeten dat het Mensenrecht de enige *juridische* Rechtsstandaard is die we hebben. En in deze tijd, waarin alle standaards in een rap tempo overboord worden gegooid, is het des te belangrijk dat het Gerecht de *juridische* standaard hoog houdt. Dit met name ook omdat deze juridische standaard grotendeels overeenstemt met de verscheidene religieuze standaards en daarom kan dienen als lijm om deze laatste te verbinden.

Deze zaak gaat dus *niet* om de persoon van Hansen, maar om het vrij vestigingsrecht in het Koninkrijk. Toch zij gezegd dat Hansen nooit een serieus gevaar voor de openbare orde op Bonaire vormde. Immers, na te zijn uitgezet, is Hansen clandestien teruggekeerd naar Bonaire. Daar had hij voldoende tijd om zich te wreken op zijn ex-vriendin, als hij dat had gewild. Hij heeft haar echter met rust gelaten. Hieruit blijkt dat er nimmer goede reden was om te vrezen dat hij zijn ex-vriendin zou molesteren. De 'openbare orde' was inderdaad niet meer dan een toverspreuk.

Een punt ter verduidelijking vooraf

2. In het hoger beroepschrift wordt verzocht de 'beschikking *a quo*' te vernietigen. Daarmee wordt in eerste instantie bedoeld de beschikking op bezwaar d.d. 18 februari 2016. Echter in zekere zin wordt ook verwezen naar de eerste beschikking d.d. 20 november 2015, waarbij Hansen ongewenst werd verklaard. De beschikking van 18/2/17, immers, verklaart het bewaarschrift ongegrond. Als alleen die beschikking zou worden vernietigd, dan zou de ongewenstverklaring vastgelegd in de beschikking van 20 november 2015 in beginsel nog in stand blijven. Dat is de bedoeling natuurlijk niet. Om deze reden wordt de beschikking van 20 november 2015 hierbij nogmaals overgelegd als prod. XV. Het Hof gelieve de verwijzing in de vordering naar de 'beschikking *a quo*' te lezen als verwijzende naar BEIDE voornoemde beschikkingen.

Internationaalrechtelijk discriminatieverbod

3. Hetgeen in punt 1 hiervóór in het algemeen is opgemerkt over het Mensenrecht, is niet overbodig. Dat blijkt wel uit het Verweerschrift van de Staat in dit hoger beroep. De Staat doet geen enkele poging om het in deze zaak bedoelde discriminatoire onderscheid tussen BES-Nederlanders en alle andere Nederlanders te *rechtvaardigen*.

Er wordt slechts verwezen naar de wet ²⁰¹¹⁻²⁰¹² jurisprudentie van lagere rechters, NIET naar jurisprudentie van het EXRM en nog minder naar die van de VN Mensenrechten Commissie.
H

Zoals gezegd, het Mensenrecht leeft niet meer bij de overheid. Het wordt gezien als een obstakel waar men omheen moet ten einde te kunnen doen wat pijn aan de ogen doet wanneer men het leest. Bijvoorbeeld, de beschikking van 20 november 2015 verwijst in punt 1 naar de 'vreemdeling' Hansen van Nederlandse nationaliteit!

Juist, ja. De WTU-BES maakt alle Nederlanders tot vreemdelingen in eigen land, tenzij men BES-Nederlander is. En die Nederlandse vreemdelingen (dat zijn er meer dan 16 miljoen!) worden in BES dan nog minder gunstig behandeld dan echte EU-vreemdelingen in Nederland! En dit alles is geen aanleiding voor de Staat om deze discriminatie met geloofwaardige argumenten te rechtvaardigen. Dat mag, zegt de Staat slechts, want het staat in de wet en/of de wetgeschiedenis, alsof dat voldoende is. Alsof er geen internationale discriminatieverboden bestaan.

Uitzetting naar Curaçao kan niet door de beugel

4. Hansen is een Europese Nederlander. Desondanks werd hij naar Curaçao uitgezet, terwijl de Staat op de hoogte was dat hij had gezegd in Curaçao voor zijn leven te vrezin. De Staat heeft dat verder niet onderzocht en heeft de kans op een fatale afrekening gewoon maar genomen. Weliswaar woont Hansen's moeder in Curaçao en heeft hij daar recht van toelating, omdat zijn ouders van Curaçaose afkomst zijn. Maar hij is in Nederland geboren en heeft daar tot zijn 19de gewoond. Zijn vader, kind en ex-vriendin wonen ook daar. Hij heeft dus meer banden met Nederland dan met Curaçao. Dit alles was bij de Staat bekend. Toch werd hij naar Curaçao uitgezet.

In deze context hebben wij de uitspraak gedaan dat de uitzetting naar Curaçao niet zou hebben plaats gevonden als Hansen een blanke Europese Nederlander zou zijn geweest. De Staat neemt hier aanstoot aan. Erkend wordt dat dit niet bewijsbaar is. Maar als men zou moeten wedden, dan is de kans 10 tegen 1 dat onze opmerking juist was. Desalniettemin trekken wij deze opmerking in. Net iets teveel vitriol, maar de opmerking is wel nuttig om erop te wijzen dat de opdeling van het Koninkrijk in 5 delen allerlei vormen van discriminatie in de hand werkt en zulks ook steeds doet.

Doorbraak

5. Wij hopen dat het Hof de kans aangrijpt om een einde te maken aan de opdeling van het Koninkrijk in 5 stukjes en de daaruit voortvloeiende discriminatie en de eindeloze discussies daarover. Alleen het Koninkrijk is internationaalrechtelijk een 'land'. Eén land, één territoire. Moeilijk te begrijpen is dit niet. Die opdeling is *wel* moeilijk te begrijpen en volgens ons NIET uitlegbaar aan de VN Mensenrechten Commissie.

En als het Hof mocht oordelen dat een gelijktrekking wat toelatingsrechten betreft van *alle* Nederlanders in het hele Koninkrijk thans nog een brug te ver is, dan verzoeken wij het Hof toch op zijn minst de toelatingsrechten van de burgers van de 6 c.q. 5 voormalige Antilliaanse eilanden in strijd te achten met het aangehaalde verdragsrecht.

6. In de Pleitnota in eerste aanleg en de beroepschriften is onze argumentatie (inclusief het federale element daarin, in verbinding ook met het bepaalde in art. 12 IVBPR) duidelijk genoeg uitgelegd. Het is veel beter dat ons eigen Hof hier ingrijpt dan dat de VN Mensrechten Commissie dit moet doen. In de eerste VoVo heeft het GIEA het

*Justitia
derogat legi*

aangedurfd een richting gevende uitspraak te doen, maar het laatste oordeel van het Hof is pas doorslaggevend. De argumentatie in deze zaak is voldoende sterk. Het kan.

Conclusie

7. De conclusie is dat wij het Hof verzoeken te willen beslissen gelijk gevorderd met veroordeling van de Staat in de proceskosten.

Bonaire, 30 maart 2017
Namens appellant,
mr. M. Bijkerk

Ministerie van Veiligheid en Justitie

Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND)

XV

Immigratie- en
Naturalisatiedienst P.O. Box
357 Kralendijk Bonaire
Telefoon (+599) 7158330
E-mail IND@rijksdienstCN.com

Loketten
Bonaire: Kaya Louis Brion 12
Kralendijk
Sint Eustatius: Cottage Road
z/n Oranjestad
Saba: Cap. Matthew
Levenstone Street z/n the
Bottom
www.RijksdienstCN.com

Beschikking

1. Onderwerp van de beschikking

Deze beschikking heeft betrekking op de ongewenst verklaring ingevolge artikel 16d, eerste lid, aanhef en onder c, van de Wet toelating en uitzetting BES van de vreemdeling genaamd:

Naam : S. E. Hansen
geboren op : 08 juli 1984
nationaliteit: Nederlandse
adres : JICN
plaats : Bonaire

De heer Hansen zal verder worden aangeduid als 'betrokkene'.

2. Besluit

Betrokkene wordt ongewenst verklaard op grond van artikel 16d, eerste lid, aanhef en onder c, van de Wet toelating en uitzetting BES.

De redenen die ten grondslag liggen aan dit besluit worden weergegeven in paragraaf 3 van deze beschikking.

3. Motivering van de beschikking

Op grond van artikel 16d, eerste lid, aanhef en onder c, van de Wet toelating en uitzetting BES, kan een vreemdeling ongewenst worden verklaard als hij geen toelating van rechtswege heeft of geen verblijfsvergunning heeft en een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Tussen 12 oktober 2011 en 8 juli 2015 is betrokkene op Bonaire veroordeeld voor diverse overtredingen, waaronder overtreding op grond van de Opiumwet 1960 BES, mishandelingen, vernieling en overtreding van de Wegenverkeersverordening Bonaire. Betrokkene is thans gedetineerd in JICN, waarbij zijn expiratiedatum is vastgesteld op 7 maart 2016.

Betrokkene heeft tevens lange tijd op Bonaire verbleven, zonder ooit in het bezit te zijn geweest van een geldige verblijfstitel.

Op 3 november 2015 werd aan betrokkene het voornemen tot ongewenst verklaring uitgereikt, waarbij werd vermeld dat hij ongewenst zou worden verklaard op grond van artikel 16d eerste lid, onder c van de WTU-BES (Productie 1).

Op voornoemd voornemen is op 10 november 2015 een reactie ontvangen (Productie 2). Ook de gemachtigde van betrokkene (de heer mr. M. Bijkerk) heeft per email van 10 november 2015 zijn zienswijze kenbaar gemaakt (Productie 3).

Betrokkene geeft aan dat hij zeker in beroep zal gaan tegen de ongewenst verklaring en dat zijn persoonlijke omstandigheden een ongewenst verklaring onmogelijk maken. Betrokkene verzuimt echter om aan te geven wat deze persoonlijke omstandigheden inhouden.

Voorts geeft betrokkene nog aan dat hij Nederlander is, dat hij geboren is in Nederland, dat dit allemaal plaatsvindt binnen één Koninkrijk en dat artikel 16d, eerste lid onder c WTU-BES niet het enige artikel in het Wetboek is. Omdat betrokkene geen enkel inhoudelijk argument aanvoert tegen het voornemen tot zijn ongewenst verklaring, kan hier ook geen verweer tegen worden gevoerd.

De gemachtigde van betrokkene heeft per mail van 10 november 2015 nog naar voren gebracht dat betrokkene de Nederlandse nationaliteit bezit en dat art. 16d WTUBES zegt dat vreemdelingen ongewenst kunnen worden verklaard.

Voorts verwijst hij naar art. 1 sub j WTUBES welke luidt:
vreemdeling: ieder die niet de Nederlandse nationaliteit bezit.

Op grond daarvan concludeert hij dat betrokkene niet ongewenst kan worden verklaard, waarbij hij tevens niet inziet op grond waarvan uitzetting van Nederlanders mogelijk is.

In dit verband wordt volstaan met een verwijzing naar artikel 1a lid 1 sub a WTU BES, waarin staat vermeld dat deze wet, met uitzondering van hoofdstuk 2, van overeenkomstige toepassing is op Nederlanders, geboren buiten Bonaire, Sint Eustatius en Saba.

Omdat betrokkene is geboren buiten Bonaire, Sint Eustatius en Saba (namelijk in Nederland) is de WTU BES onverkort van toepassing op

betrokkene en kan hij, ondanks het hebben van de Nederlandse nationaliteit, ongewenst worden verklaard.

Het bestuursorgaan handelt voorts overeenkomstig de beleidsregels, tenzij dat voor één of meer belanghebbenden gevolgen zou hebben die wegens bijzondere omstandigheden onevenredig zijn in verhouding tot de met de beleidsregels te dienen doelen.

In dit geval is niet gebleken van bijzondere feiten en omstandigheden op grond waarvan, bij afweging van alle aan de orde komende belangen, toch aanleiding bestaat om de ongewenstverklaring achterwege te laten.

Niet gebleken is immers van zodanig bijzondere feiten en omstandigheden dat een beslissing overeenkomstig bedoelde beleidsregels in dit geval zou leiden tot nadelige of voordelige gevolgen voor één of meer belanghebbenden, die onevenredig zouden zijn in verhouding met de door de beleidsregels te dienen doelen. Evenmin is gebleken dat strikte naleving van vorenvermelde beleidsregels, gelet op de strekking ervan en de onderliggende wettelijke regeling, in dit geval niet nodig is en bovendien een onevenredig nadeel zou opleveren voor één of meer belanghebbenden.

Er bestaat daarom geen aanleiding de ongewenstverklaring van betrokkene achterwege te laten in afwijking van de in de Circulaire toelating en uitzetting BES neergelegde beleidsregels.

Betrokkene wordt ongewenst verklaard.

4. Rechtsgevolgen van deze beschikking

Ongewenst verklaring conform artikel 16d van de Wet toelating en uitzetting BES heeft onder meer tot rechtsgevolg dat (verder) verblijf van betrokkene strafbaar is op grond van het Wetboek van Strafrecht BES als hij weet of ernstige reden heeft te vermoeden dat hij tot ongewenste vreemdeling is verklaard. Daaraan doet niet af de mogelijkheid om een rechtsmiddel aan te wenden.

De ongewenst verklaring blijft van kracht tot het moment dat deze wordt opgeheven.

Ingevolge artikel 16e van de Wet toelating en uitzetting BES kan de ongewenst verklaring alleen op aanvraag en op bepaalde voorwaarden worden opgeheven.

Als betrokkene tijdig bezwaar maakt tegen het besluit zijn ongewenst te verklaren, worden de hier genoemde rechtsgevolgen niet opgeschort.

5. Rechtsmiddelen

Tegen het besluit tot ongewenst verklaring kan binnen vier weken na de dag waarop de beschikking is gegeven een bezwaarschrift worden ingediend. In

het bezwaarschrift legt betrokkene uit waarom zij het niet eens is met het besluit tot ongewenst verklaring. Betrokkene dient bij voorkeur een kopie van dit besluit mee te sturen. Het bezwaarschrift dient bij voorkeur ook te zijn ondertekend door betrokkene. Ook dient bij voorkeur de datum en het kenmerk van de IND-unit Caribisch Nederland op het bezwaarschrift te zijn vermeld. Het bezwaarschrift stuurt betrokkene aan:

Rijksdienst Caribisch Nederland
t.a.v. de IND-unit Caribisch Nederland
Bonaire
Caribisch Nederland.

In plaats van bezwaar aan te tekenen kan ook direct beroep worden ingediend bij het Gerecht in Eerste Aanleg. Dit moet ook binnen vier weken na de dag waarop de beschikking is gegeven worden gedaan. In het beroepschrift legt betrokkene uit waarom hij het niet eens is met de beslissing. Het beroepschrift moet in tweevoud worden ingediend bij het Gerecht in Eerste Aanleg. Het beroepschrift stuurt betrokkene aan:

Het Gerecht in Eerste Aanleg, zittingsplaats Sint Maarten
Fort Oranje
Postbus 202 Kralendijk
Bonaire
Caribisch Nederland.

Voor het indienen van een beroepschrift is griffierecht verschuldigd.

Als betrokkene eerst bezwaar aantekent kan beroep pas worden ingesteld nadat er een beslissing is genomen op het bezwaarschrift. De behandeling van het bezwaarschrift of beroepschrift mag betrokkene niet in de openbare lichamen afwachten.

Als betrokkene tijdig bezwaar maakt tegen het besluit hem ongewenst te verklaren, worden de rechtsgevolgen niet opgeschort.

Betrokkene kan aan het Gerecht in Eerste Aanleg verzoeken door middel van een voorlopige voorziening te bepalen dat uitzetting achterwege dient te blijven totdat op het bezwaarschrift of op het beroepschrift is beslist. Een verzoek om een voorlopige voorziening schort het vertrek niet op.

Bonaire, 20 november 2015

De Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie
voor deze,

mr. P. J. de Graaf,
plv. Unit Manager IND-CN

P. de Graaf

